

LELKÉSZEK, REND ÉS SZERVEZET

Némely lelkész abba a hibába esik, hogy csak akkor tud felszabadultan szólni, ha magas hangon, túl hangosan és gyorsan beszél. Az ilyenek értsék meg, hogy a zaj és hangos, gyors beszéd nem bizonyíték Isten hatalmának jelenlétére. Nem a hangerő tesz tartós benyomást. A lelkészek legyenek bibliakutatók, s alaposan ismerjék meg hitünk és reménységünk okait. Majd, hangjuk és érzéseik feletti teljes uralommal, fejtsék ki ezeket oly módon, hogy az emberek nyugodtan mérlegelhessék, és a bizonyítékok alapján dönthessenek. S amint a lelkészek érzik az érvek erejét, melyeket az igazság komoly, próbára tevő alakjában kifejtenek, akkor a megismerés szerint buzgóság és komolyság lesz bennük. Isten Lelke megszenteli lelkük számára a másoknak hirdetett igazságokat; s míg másokat öntöznek, maguk is öntözve lesznek. {1T 645.1}

Láttam, hogy némelyik lelkészünk nem tudja, hogyan takarékoskodjék erejével, hogy kimerülés nélkül a legtöbb munkát tudja elvégezni. Ne imádkozzanak oly hangosan és hosszasan, hogy kimerítsék erejüket. Nem szükséges torkot, tüdőt elkoportatni az imával. Isten füle mindig nyitva áll meghallgatni alázatos szolgálóinak szívből fakadó kéréseit, s nem válja el, hogy hozzá kiáltva elnyújék beszélő szervüket. A tökéletes bizalom, a szilárd rátámaszkodás, Isten ígéreteinek állandó igénylése, az egyszerű, őszinte hit, hogy ő él, és megjutalmazza azokat, akik szorgalmasan keresik őt, ez győz Istennél. {1T 645.2}

A lelkészek fegyelmezzék magukat, s tanulják meg, miként végezzék el a legtöbb munkát a rendelkezésükre álló rövid idő alatt, s mégis megőrizve elég erőt, hogy ha további erőfeszítésre van szükség, legyen elég tartalék erejük az alkalomra, melyet felhasználhatnak, anélkül, hogy ártanának maguknak. Olykor egy adott ponton teljes erejükre szükség van, s ha előzőleg kimerítették erőalapjukat, s nem tudnak elég erőt összeszedni erre az erőbevetésre, minden, amit tettek, kárba vész. Olykor az egész testi és szellemi erőt igénybe kell venni, hogy a legerősebb kiállást végezzék, a legvilágosabban felsorakoztatva az érveket. Ezeket élesen az emberek elé állítani, s a legerősebb felhívásokkal döntésre készíteni. Amint a lelkek azon a ponton állnak, hogy elhagyják az ellenség sorait, s az Úr oldalára jöjjenek, a tusa a legtüzesebb és leghevesebb. Sátán és angyalai vonakodnak átengedni bárkit, aki a sötétség lobogója alatt szolgált, hogy Immánuel fejedelem véráztatta zászlaja alá álljon át. {1T 645.3}

Az Úr megmutatott két szembenálló hadsereget a csata fájdalmas küzdelme után. Egyik sem vívta ki a győzelmet. Végül a hűek megértik, hogy erejük elfogy, képtelenek elhallgattatni az ellenfelet, hacsak meg nem rohanják őket, meghódítva hadi eszközeiket. Ekkor, életük kockáztatásával összeszedik minden erejüket, megrohanják az ellenfelet. Félelmetes tusa következik, de kivívják a győzelmet, beveszik az erődöket. Ha e válságos percen a sereg olyan gyöngye kimerültségében, hogy lehetetlen megtenniük az utolsó rohamot, s ledönteni az ellenfél bástyáit, az egész napokig, hetekig, sőt hónapokig tartó tusa elveszett; sok életet feláldoztak, és mit sem nyertek vele. {1T 646.1}

Hasonló tusa áll előttünk. Sokan meggyőződtek, hogy nálunk az igazság, mégis vaspántok tartják fogva őket, nem merik kockáztatni az igazság mellé állás következményeit. Sokan vesztegelnek a döntés völgyében, ahol rendkívüli, veséig ható, éles felhívások szükségesek, hogy letegyék harci eszközeiket, és az Úr oldalára álljanak. De épp ezen a válságos ponton Sátán a legerősebb béklyókat rögzíti e lelkekre. Ha Isten szolgálói kimerültek, előzőleg felhasználva teljes testi és szellemi erejüket, ha úgy vélik, hogy többre nem képesek, gyakran teljesen elhagyják a mezőt, máshol kezdenek működni. S az egész, vagy csaknem az egész idő alatt javakat és erőt költöttek rá, semmiért. Igen, rosszabb, mintha el sem kezdték volna itt a munkát, mert miután Isten Lelke mélyen meggyőzte az embereket, elvezetve őket a döntésig, s most hagyják, hogy elveszítsék az érdeklődést, s ezek az érvek ellen döntenek, akkor nem lehet egyhamar oda vezetni őket, ahol értelmüket ismét erre a tárgyra terelhetnék. Sok esetben végleg döntöttek. {1T 646.2}

Ha a lelkészek erőt tartalékolnak, s mikor minden a legnehezebben látszik menni, a legnagyobb erőfeszítéssel a legerősebb felhívásokat intézik, s mint hős harcosok, a válságos percben megrohanják az ellenséget, akkor kivívják a győzelmet; s a lelkeknek lenne ereje megtörni Sátán bilincseit, s az örök élet mellett dönteni. A jókor végzett, jól irányított erőfeszítés eredményessé teszi a régen kipróbált módszert, holott, ha akár néhány napra is, de abbahagyják erőfeszítéseiket, sok esetben teljes csődöt okoznak. A lelkészek adják magukat hittérítőként a munkának, s tanulják meg, miként tegyék erőfeszítéseiket a legeredményesebbé. {1T 647.1}

Az előadássorozat kezdetén némely lelkész nagyon lelkes. Terheket vállal, melyeket Isten nem vár el tőle, hogy hordozzon. Kimeríti magát énekléssel és hosszas, hangos imával és beszéddel. Kimerülnek, és haza kell térniük megpihenni. Mit érnek el ilyen erőfeszítéssel. Gyakorlatilag semmit. A munkásokban volt lélek és buzgóság, de nem a megismerés szerint. Nem alkalmaztak bölcs hadvezetést. Az érzés harcokcsiján robogtak, de egyetlen győzelmet sem arattak. Nem vették be az ellenség bástyáit. {1T 647.2}

Az Úr megmutatta, hogy Krisztus lelkipásztorai fegyelmezzék magukat a harcra. Isten művében nagyobb bölcsesség szükséges a hadvezetés terén, mint az országok közti háborúk hadvezéreinek. Isten által választott lelkészek végzik a nagyszerű hadvezetést. Nem csupán emberek ellen küzdenek, hanem Sátán és angyalai ellen is. Bölcs hadvezetésre van itt szükség. Biblia-kutatóvá kell válniuk, és teljesen a munkára szentelni magukat. Mikor hittérítésbe kezdenek valahol, tudják megindokolni hitüket, nem nagyhangúan, nem viharosan, hanem szelíden és félelemmel. A hatalom, mely meggyőz – a szelíden és istenfélelemmel kifejtett erős érvek. {1T 647.3}

A mai utolsó napok veszedelmei közepette Krisztus rátermett lelkészei szükségesek a hittérítéshez, akik jártasak az igében és tanításban, ismerik az írásokat, s értik hitünk okait. Ezekhez a szövegekhez irányítottak, melyek lényegét némely igehirdető nem értette meg: „Az Úr Istent szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számon kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelíden és félelemmel.” „A ti beszédek mindenkor legyen kellemetes, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.” „Az Úr szolgájának nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket ha talán adna nekik az Isten megértést az igazság megismerésére. És felocsudnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgája által az Isten akaratára.” {1T 648.1}

Isten emberétől, Krisztus szolgájától elvárják, hogy minden jócselekedetre alaposan felkészült legyen. Dagályos, fellengzős lelkészre, aki csupa méltóságteljeség, nincs szükség ebben a jó munkában. Odaillő, ünnepélyes viselkedés mégis szükséges a szószéken. Az evangélium örömmel lelkésze ne viselkedjék hanyagul, illetlenül. Ha Krisztus képviselője, viselkedése, testtartása, mozdulatai olyanok legyenek, hogy ne keltsenek undort a hallgatókban. A lelkész legyen kifinomult, vessen le minden közönséges modort s viselkedést, mozdulatot. Ápolja magában a helyes magatartást. Öltözködjék hivatásához méltón. Beszéde minden tekintetben legyen komoly, ünnepélyes, jól megválasztott. Az Úr közölte, hogy helytelen nyers, tiszteletlen kifejezésekkel élni, tréfálkozni szórakoztatásul, vagy nevetető történetekkel megkacagtatni a hallgatóságot. Gúny, és az ellenfél szavainak kicsúfolása, mind Isten rendje ellenes. A lelkész ne képzelje, hogy nincs tere javítani hanghordozásán vagy modorán; tágas tér nyílik mindkettő előtt. A hangot úgy ki lehet művelni, hogy hosszas beszéd sem árt a hangszalagoknak. {1T 648.2}

A lelkész szeresse a rendet, fegyelmezze magát, akkor eredményesen figyelmeztetheti Isten gyülekezetét, s megtaníthatja őket egyetértésben fáradozni, mint egy katonacsapat. Ha a csatateren fegyelemre és rendre van szükség az eredményes támadáshoz, sokkal nagyobb szükség van a hadviselésnél, melyet mi folytatunk mert a cél értékesebb és magasztosabb jellegű, mint a csatamezőn. Ezekre sokkal nagyobb szükség van a mi hadviselésünkénél, hiszen a cél értékesebb s magasztosabb, mint a csatateren szembeálló ellenségeké. A hadviselésnél, melyet mi folytatunk, örök érdekek forognak kockán. {1T 649.1}

Az angyalok egyetértésben fáradoznak. Tökéletes rend jellemzi minden mozdulatukat. Minél szorosabban követjük az angyalsereg összhangját és rendjét annál eredményesebb lesz a mennyei eszközök értünk tett erőfeszítése. Ha nem látják be az összecsendülő tettek szükséges voltát, ha fegyelmezetlenek, szervezetlenek, szétszórtak, akkor a teljesen megszervezett, tökéletes rendben cselekvő angyalok nem fáradozhatnak értünk eredményesen. Szomorúan elfordulnak, mert nincsenek felhatalmazva megáldani a zűrzavart, figyelmetlenséget, fegyelmezetlenséget. Aki a mennyei hírnökök együttműködését szeretné, egyetértésben kell fáradoznia velük. Aki felülről jött áldásnak, kenetnek örvend, minden igyekezetében bátorítani fogja a rendet, fegyelmet, egyesült igyekezetet, s akkor Isten angyalai együttműködnek velük. Ám a mennyei hírnökök soha, de soha jóvá nem hagyják a rendetlenséget, a szervezetlenséget és szabálytalanságot. Mindezek a gonosz dolgok Sátán erőlködésének a következményei, hogy gyöngítse hadainkat, pusztítsa bátorságunkat s megakadályozza az eredményességet. {1T 649.2}

Sátán jól tudja, hogy siker csak a rendet és egyetértő, együttműködő erőfeszítést kíséri. Jól tudja, hogy a mennyben minden tökéletes rendben folyik, hogy engedelmesség és alapos fegyelem jellemzi az angyalseregek mozdulatait. Szándékosan azon erőlködik tehát, hogy a lehető legtávolabb vigye a hitvalló keresztényeket a mennyei elrendezéstől. Ezért félrevezeti még Isten hitvalló népét is, és elhitei velük, hogy a rend és fegyelem a lelkeség ellensége, s az egyedüli biztonság, ha mindenki a maga feje után megy, s nagyon is külön álló azoktól a keresztény testületektől, akik egységesek, és a fegyelem bevezetésén és egyetértő megmozdulásokon fáradoznak. A rend bevezetésére tett minden iparkodást veszélyesnek tartanak, a helyes szabadságjog korlátozásának, ezért rettegni kell tőle, mint a pápaságtól. Ezek a félrevezetett személyek erénynek tekintik dicsekedni szabadságukkal, hogy függetlenül gondolkodnak és cselekednek. Senki utasítására sem hallgatnak. Senkinek sem tartoznak számadással. Láttam, hogy Sátán arra a képzelgésre törekszik vezetni embereket, hogy Isten rendje szerinti, ha egyedül, testvéreiktől függetlenül fognak valamibe, ha a maguk útját választják. {1T 650.1}

Visszaterelték figyelmemet Izráel gyermekeire. Az egyiptomi kivonulás után nagyon hamar megszervezték őket, és alapos fegyelmet vezettek be. Isten különös gondviselése minősítette Mózeset, hogy Izráel seregeinek fejénél álljon. Azelőtt hatalmas hadvezér volt, Egyiptom hadainak parancsnoka, s vezértehetségét senki sem vitatta. Az Úr nem hagyta, hogy szentsátrát bármelyik törzs szállíthatja, amint nekik tetszik. Annyira igényes volt, hogy előírta a rendet, melyet be kellett tartani a szent szövetségláda hordozásánál. Pontosan kijelölte a családot, melynek hordoznia kellett. Mikor a nép javát és Isten dicsőségét szolgálta, hogy valahol felferjék sátrukat, Isten azzal fejezte ki akaratát, hogy a felhőoszlop közvetlenül a szentsátor felett megállt, ahol meg is maradt, míg újra indítani nem akarta őket. Utazásaikban is tökéletes rendet várt el: Törzsenként, atyjuk házának jele alatt vertek sátrat. Mikor a frigyláda elindult, a sereg is menetelt, törzsenként jelvényük alatt. Az Úr a lévítákat jelölte ki a szent láda hordozására. Mózes és Áron haladt a frigyláda előtt, s Áron fiai a közelükben, kürttel a kezükben. Mózesről kapták utasításukat, melyeket kürtjelek adtak a nép tudtára. A nép ismerte a jeleket, s vándorlásuk során azokhoz igazodtak. {1T 650.2}

Először a nép figyelmét felhívó kürtjel hangzott el. Akkor mindenki figyelt, és engedelmeskedett a kürtjelnek. Nem volt zavar a kürtjelekben, így nem volt mentség a seregmozdulatok zűrzavarára. Minden század parancsnokló tisztje határozott utasításokat adott, melyeknek eleget kellett tenniük, s aki ügyelt, tudhatta, mi a teendője. Ha valaki elmulasztott eleget tenni az Istentől Mózesnek, Mózes által a népnek adott utasításoknak, halállal lakolt. Nem hozhatták fel mentségül, hogy nem tudták mi a teendő, mert akkor csak szándékos tudatlanságukat bizonyították, s bűnük méltó büntetésében részesültek. Ha nem ismerték Isten rájuk vonatkozó akaratát az az ő mulasztásuk volt. Olyan jó lehetőségük volt ismerni azokat mint bárki másnak, azért tudatlanságuk bűne oly súlyos volt, mintha hallották volna, s úgy vétkeztek volna. {1T 651.1}

Az Úr szándéka volt, hogy Lévi törzsén belül kijelölt egyik család hordozza a frigyládát. A többi lévítát a szentsátor és berendezése hordozásával, valamint a szentsátor felállításával és szétszedésével bízta meg, s ha bárki kíváncsiságból vagy rendetlenségből elhagyta helyét és megérintette a szentsátor bármely részét vagy akár közel jött a munkásokhoz, azt meg kellett ölni. Isten nem hagyta szentsátra hordozását, felállítását és szétszedését válogatás nélkül bármelyik törzsre, aki ezt a tisztet magára venné, hanem olyan személyeket választott, akik tudatában éltek feladatuk szent voltának. A választottakat utasította, hogy értesék meg a néppel a frigyláda, s mindennek, ami azzal összefügg, különlegesen szent voltát, nehogy úgy tekintsék ezeket, hogy nem értik meg szent voltukat s ki kelljen irtani őket Izráelből. A szenthellyel kapcsolatos mindenre tisztelettel kellett tekinteniük. {1T 652.1}

Isten gyermekeinek vándorlását hűen lejegyezték. A szabadulást, melyben az Úr részesítette őket, a tökéletes rendet és szervezetet, Mózes elleni zúgolódásukat, s így Isten elleni bűneiket, lázadásukat büntetéseiket és a pusztában szétszórta holttestük hírét – amiért nem voltak hajlandók alávetni magukat Isten bölcs rendelkezéseinek – ezt a hű képet figyelmeztetésül függeszti elénk, nehogy kövessük engedetlenségük példáját, s elhulljunk, mint ők. {1T 652.2}

„De azoknak többségét nem kedvelé az Isten, mert elhullának a pusztában. Ezek pedig példáink lőnek hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat amiképpen azok kívántak. Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, amint meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és fölkelének játszani. Se pedig ne paráználkodjunk mint azok közül paráználkodtak némelyek, és elestek egy napon huszonháromezren. Se Krisztust ne kísértünk,

amint közülük kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt. Se pedig ne zúgolódjatok, miképen ő közülük zúgolódának némelyek és elveszének a pusztító által. Mindezek példaképen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett. Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.” Isten megváltozott volna a rend Istenéből? Már hogyan változott volna! Az Úr ugyanaz a mai üdvrendben, mint régen. Pál apostol írja: Isten nem a zűrzavar, hanem a békeesség Istene. Ma is olyan rendszerető, mint akkor. S az a szándéka, hogy megtanuljuk a rend és szervezet leckéit abból a tökéletes rendből, melyet Mózes napjaiban iktatott be Izráel gyermekei javára. {1T 652.3}